

Сузана Шуваковић Савић, сопран

СВЕ БОЈЕ ЉУБАВИ

Стално се усавршавати, радити, тежити ка савршенству, иако оно не постоји – јесте кључ свега. Рад човека одржава, али и у томе треба бити умерен.

Понекад осетим да амбиција иде изнад моје природе, и тада знам да треба застати, вратити се породици и духовним вредностима.

Све то је потребно да би човек био хуман и обављао посао прихватљиво за себе самог, али и за друге.

Она је Мими, Неда, Татјана, Ђо Ђо Сан, Адријана Лекуврер... Наступала је у градовима широм света и корачала сценама престижних позоришта. Сарађивала је са значајним уметницима и учила од најбољих... Објавила је албум „Боје љубави“. Она је примадона, магистар, супруга, мајка. Има подршку најближих.

Првакиња опере у Народном позоришту не крије животне недоумице. Мајданпек или Београд. Клавир или хармоника. Друштво или каријера. Певање или слушање музике. Италија или све остало... Сопран, Сузана Шуваковић Савић.

Како сīе оглучили да сīудирашīе соло пїевање?

– Сасвим случајно. Од малена сам желела да свирам клавир, али сам на наговор оца похађала часове хармонике и освојила неколико награда. Међутим, то је веома скуп инструмент, па у том правцу нисам наставила. Недуго затим, професор клавира Зоран Јовановић чуо је како певам и препоручио ми да упишем Музичку школу „Мокрањац“, смер соло певање. У почетку сам мислила да је то шала, али је он био упоран и одвео ме код професорке Радмиле Тирнанић. Тек тада сам интензивно почела да размишљам о соло певању. Рекла ми је да имам леп глас и упутила ме на аудицију. Појавила сам се неспремна, што сам схватила тек када сам испред учионице угледала девојчице у лакованим ципелицама и с дотераним фризурама. Осетила сам се као црно паче, јер сам имала потпуно другачији стил. Срећом, примљена сам у „Мокрањац“ и за две године положила четири разреда средње школе.

Да ли је шїежак пїушī до „пїрвакиње Народног пїозоришīа“?

– После средње школе поново сам имала недоумицу – шта даље. Признајем, никада нисам волела да певам, али сам обожавала да слушам музику. Нисам била одушевљена идејом да упишем факултет, јер ми је недостајало друштво у родном Мајданпеку. Међутим, мама је била упорна, и одлучила сам да одем на Музичку академију. Ступила сам у контакт с професорком Радмилом Бакочевић. Чула је како певам и рекла: „Злато, ми можемо да радимо“. Ипак, на другој години Академије хтела сам да се вратим у Мајданпек, преиспитујући одлуку коју сам донела. Било ми је тешко да се одрекнем свега што сам тамо имала, али сам то пребродила јер сам на Академији упознала много добрих пријатеља. После успеха на међународном такмичењу „Петар Коњовић“ и освојеног првог места ствари су биле јасније. Било је то моје надахнуће. Схватила сам да ипак вредим као певач и да треба да се борим. Касније је све ишло својим током – лагано сам дошла до оперског студија, добијала мање улоге, освајала сцену Народног позоришта и полако увиђала да је певање мој живот. Верујем у судбину, и хвала мајци које ме је годинама бодрила и супругу Владану на неизмерној подршци.

Колико сѐ значајних савешта добили од Радмиле Бакочевић? Чему Вас је научила, осим да увек ширеба нешто радиши?

– Управо то је и кључ свега – стално се усавршавати, радити, тежити ка савршенству, иако оно не постоји. Рад човека одржава, али и у томе треба бити умерен. Понекад осетим да амбиција иде изнад моје природе, и знам да тада треба успорити, вратити се породици и духовним вредностима. Све то је потребно да би човек био хуман и обављао посао прихватљиво за себе самог, али и за друге.

Много сѐ улога одиграли шоким каријере. Која Вам је најдража?

– Публика ми у последње време говори да је моја животна улога Ђо Ђо Сан из „Мадам Батерфлај“. Мени је посебно драга Мими, коју сам отпевала у Италији, у колевци опере. Издвојила бих и улогу Адријане Лекуврер, која је, нажалост, на нашој сцени одиграна само неколико пута. Њу сам осетила, и у њој уживала од почетка до краја, а чак сам се и у неким моментима поистоветила с њом. Наравно, ту су и Татјана „Евгеније Оњегин“, Неда „Пајаци“, Лиу „Турандот“ и остале...

Која је разлика играши пред иностраном у односу на домаћу публику? Шта је олакшавајућа, а шта отежавајућа околности када наступате у Београду?

– Занимљиво је да је увек најтеже играти у „својој кући“. Мало њих ће се бавити тиме шта сам и где раније певала и колико сам времена уложила у улогу. Онима који о вама не знају ништа треба временом показивати ко сте, тако што ћете певати у границама лепог и за њих прихватљивог. Наступе у иностранству је лепо гледати и путем телевизијског преноса, али ни близу добро као што то изгледа уживо. Италија је колевка опере, и тамо имате много позоришта и могућности да негде наступате. Тако се „челичите“, надограђујете, стичете право да заслужите то место. У Србији се још нико није позабавио опером као заиста врхунском и комплексном уметношћу. На прво место морамо вратити квалитет. У опери треба владати сценом и као глумац и као певач, држати све под контролом. Посебно бих истакла опере на различитим језицима – немачком, руском, италијанском...

Можеће ли издвојити неколико усјешних певача и диригената с којима сѐ сарађивали?

– Пре свих Донато Ренцети, један од светски познатих диригената. Радиле смо светску премијеру „Пиноккија“ у

Атини, пред отварање олимпијских игара. Одржали смо много проба и сваки дан ми је говорио: „Сузана, ти треба да пратиш мене“. Међутим, пред премијеру је дошао у гардеробу, пожелео ми срећу и рекао: „Ти си мене пратила ових дана и била си веома послушна. Заслужила си да вечерас ја пратим тебе“. Умало се нисам онесвестила од узбуђења. Ко то може да каже? Само звучно, велико име, неко ко све држи у својим рукама. Издвојила бих и диригенте као што су Марчело Рота, Кристофер Франклин, а ту су и певачи Силвано Кароли, Паоло Кони, Антонио Салвадори...

Шта је лакше и лакше – наступићеш у позоришту или одржаћеш концерт?

– Пошто дуго радим и једно и друго, рекла бих да је решено. Нове представе и концерти уливају наду уметницима, који тако сазревају. Уз помоћ добрих диригената или пијаниста соло певачи сваки пут науче нешто ново. Иако се од нас очекује одређена доза озбиљности, кокетирање с публиком је такође пожељно, јер она треба да осети топлину душе коју поклањате, и у представи и током концерта.

Како изгледа оперска сцена у Србији данас? Каква је будућност соло певача, посебно оперских?

– Мало је сцена на којима певачи могу да се покажу. Чак и ми, певачи који смо на репертоару, чекамо и по месец дана да бисмо нешто отпевали. Уметници треба да искористе сваки интервју или наступ за подизање свести о томе.

Које су то боје љубави?

– За сваку љубав постоји боја. Љубав према мајци, детету, вољеној особи, држави, музици... Некада су различите љубави исто обојене. Црвеном бојимо љубав према породици, и то је чиста љубав. Та црвена никако не може бити иста и за уметност. Зато сам албум и назвала „Боје љубави“, јер љубав је свуда. На њему се налази девет песама и арија из чувених опера у новом, поп аранжману.

Сарађујеш с Уметничким ансамблом Министарства одбране „Станислав Бинички“.

– Ансамбл сам упознала док сам била студент. Утисак који сам тада стекла о њима остао је до данас. Ансамбл чине музичари који су ме подржавали и аплаудирали кад отпевам сваку арију. С њима сам стварно пресрећна, јер кад год наступамо заједно, подаре ми осмех. Када концерт тако почне, не може да не настави добрим путем. Драго ми је што је Министарство одбране препознало да „Станислав Бинички“ треба да живи и настави лепу традицију. Задивљујуће је на који начин Ансамбл представља Србију на гостовањима и ван њених граница.

Какви су утисци после недавно одржаног новогодишњег концерта у Центру „Сава“?

– Поруче подршке стижу сваког дана. Пријатељи ми пишу како су пожелели да траје целу ноћ. Веома ми је драго што је публика то осетила. Све је беспрекорно функционисало и постигли смо значајан успех. После концерта пришао

ИНТЕРНАЦИОНАЛНО ИСКУСТВО

Сузана Шуваковић Савић учествовала је на бројним концертима са Београдском филхармонијом и оркестром Радио-телевизије Србије.

Наступала је у Риму, Барију, Падови, Језију, Ферму, Ређо Калабрији, Ређо Емилији, Розарну, Сан Фердинанду... Учествовала је на бројним концертима у Ослу, Трсту и Бечу, а посети наступе у Сеулу и Атини. Не заборавља места у којима је тумачила главне улоге – Народном позориште Београд, Театар „Ventidio Baso“ Асколи Пићено, Задужбина Илије М. Коларца Београд, „Teatro dell’Opera“ Рим, затим „Shanghai Concert Hall“ Кина, „Daegu Opera House“ Кореја, „Herodes Atticus Odeon“ Атина, „Teatro Vali“ Ређо Емилија и „Teatro Piccini“ Бари.

ми је један министар из Владе и рекао: „Све је било дивно, али ваша Татјана је феноменална. Подарили сте јој дух и дали нешто другачије“. Лепши комплимент не можете чути, и много значи кад публика осети ту страст певача.

Да ли и даље верујеш да су формуле за успех рад и упорност, и да су добра исма и осмех најбоља терапија?

– Наравно да верујем, али бих додала да се осмех учи годинама. Зато сваки дан потражите срећу у себи, у ситним стварима и задовољствима. Морам да будемо своји и да зрачимо колико год можемо. Ко то препозна, уживаће у вашој енергији. Када дођете у позориште, када одгледате оперу, изађете надахнути и другачији, а то могу само људи који умеју да се опусте и препусте.

Какви су Ваши планови за 2014. годину?

– За пролеће 2014. спремам солистички концерт – „Пучинијеве арије“. Нови изазов је и „Тоска“, улога коју обожававам, нешто што сам чекала цео живот. „Тоска“ је веома тешка и захтевна улога, али ако се на паметан начин вежба, резултати ће бити задовољавајући. Средином јануара имам заказан концерт у Бечу, и желела бих да се та сарадња настави и у наредним годинама.

Имаш ли новогодишњу поруку за читаоце магазина „Одбрана“.

– Када се пробудите, осмехните се новом дану, какав год да је, и погледајте шта добро можете да учините за овај свет. Пре свега будите добри према себи, а онда и према другима. Наравно, свима желим много здравља, среће, радости и покретачке енергије. ■

Сања АНЂЕЛКОВИЋ